

retter om det, så er regeringen vel ret beset fuldstændig uduelig til at kortlægge et sådant begivenhedsforløb.

Det er vel konklusionen på det, statsministeren siger, og hvis man tror på statsministeren, at han ikke vidste, og er det vel så netop argumentet for, at nogle, der formår det her lidt bedre end regeringen, er nødt til at levere undersøgelsen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg ved ikke, hvad der var hr. Villys Søvnalds spørgsmål, men vi har altså nu bevæget os til næste spørgsmål, som lyder sådan her:

»Hvad vil regeringen gøre for at sikre sig bedre klarhed over, hvad der faktisk er sket med tilfangetagne i Afghanistan?«

Altså, jeg ved godt, at det her er tilrettelagt på en sådan måde for at få 2 timers forespørgselsdebat, men vi bør jo nok lige holde os til forretningsordenen og spørgsmålene, ikke også?

Hvis der med spørgsmålet bliver refereret til de 31 personer, der blev overladt af de danske styrker til USA, kan jeg henvise til redegørelsen. Heri bliver det jo fastslået, at regeringen har iværksat undersøgelser om mishandling, men at de oplysninger ikke kan bekræftes hverken af det udsendte danske militærpersonale eller fra officiel amerikansk side, og derfor har regeringen ikke haft mistanke om eller anledning til mistanke om, at mishandling eller anden inhuman behandling har fundet sted over for de overladte personer.

Villy Søvnald (SF):

Men det er jo stadig væk fuldstændig imponerende, at nok så mange avisartikler, nok så mange henvendelser fra humanitære organisationer end ikke får regeringen til at overveje, om de her ting har fundet sted. Derfor var det måske lidt pinligt for statsministeren, at lige efter at han havde sagt, at der ikke var noget at komme efter, kom så meldingen om de ti amerikanske forhørs-officere, der under ed sagde: Det her har fundet sted.

Jeg spørger bare statsministeren: Hvad skulle grunden være til, at alle lyver? Hvad er grunden til, at de her ti afhøringsofficere i USA vælger at lyve under ed? Hvad er grunden til, at de danske soldater, der udtalte sig anonymt i Guldbrandsens film, skulle vælge at lyve? Hvad er grunden til, at de amerikanske soldater, der udtalte sig ikkeanonymt i Guldbrandsens film, skulle lyve? Er statsministeren i virkeligheden

omgivet af ene løgnere i den her sag, hvor alle taler usandt? Hvorfor skulle de gøre det, hvilken interesse skulle de have i at tale usandt?

Kl. 13.20

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg går slet ikke ind i, om folk taler sandt eller usandt. Det er heller ikke sagen vedkommende. Men hr. Villy Søvnald prøver bevidst at mudre det her rundt på en sådan måde, at der opstår forvirring om, hvad det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er: Hvad vidste eller hvad burde regeringen have vidst i foråret 2002, hvor danske soldater overlader nogle tilbageholdte til amerikanerne? Vidste regeringen, at der kunne være risiko for, at de pågældende blev udsat for tortur eller mishandling? Og svaret er: Nej, det havde regeringen intet grundlag for at have mistanke om, og der var ingen informationer for regeringen om, at der skulle have fundet mishandling sted.

Derfor er jeg nødt til at sige: Alt det, hr. Villy Søvnald nu fører frem, er noget, der ligger i rapporter og oplysninger, der er kommet her for nylig. Jeg har redegjort for, hvornår det er kommet til regeringens kendskab, og straks regeringen har fået kendskab til det, er der iværksat undersøgelser, som i øvrigt ikke har kunnet dokumentere påstandene.

Villy Søvnald (SF):

Det her er da simpelt hen utroligt. Statsministeren taler usandt. Det er usandt, når statsministeren siger, at regeringen ikke havde nogen umenneskelig behandling sted. Man kunne have læst New York Times, man kunne have læst Washington Post. Var man ikke til det engelske, så kunne man have læst Politiken. Brød man sig ikke om den, kunne man have læst Berlingske Tidende. Kunne man heller ikke lide den, kunne man have læst den rapport, man fik af Amnesty International.

Sagen er, at regeringen fik samtlige informationer, og den fik dem ikke efterfølgende. Alle de her ting ligger i perioden januar-februar, altså inden den 17. marts, hvor Danmark udleverer de der 31 afghanske fanger. Man fik så mange advarsler. Man fik dem offentligt. De gav oven i købet anledning til spørgsmål her i salen. Den 1. februar stod hr. Holger K. Nielsen her og stillede spørgsmål til regeringen. Og så har vi en statsminister, der siger: Vi havde ingen mulighed for